

Consell Tributari

Expedient: 228/00

El Consell Tributari, reunit en sessió de 4 de desembre de 2000, coneixent del recurs presentat per la Sra. M.L.R.G., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 12 de febrer de 1999, la Sra. M.L.R.G. dedueix recurs contra la resolució de l'Institut Municipal d'Hisenda de 7 de desembre de 1998, per la qual, i en relació amb el recurs interposat el 2 d'abril de 1998 contra la provisió d'embargament núm. EB-1998-6-05-..., s'acceptà la prescripció d'uns quants càrrecs inclosos en la dita provisió i es confirmà l'embargament dels corresponents a l'impost sobre activitats econòmiques dels exercicis de 1992 i 1993.

2.- La recurrent al·lega la prescripció dels citats càrrecs perquè no s'ha produït cap acte susceptible d'interrompre la prescripció, realitzat amb coneixement formal del subjecte passiu, i sol·licita que es declari la prescripció de les liquidacions que ho estiguessin, i que les no prescrites siguin notificades de nou ja que s'ha infringit la obligació legal de notificació.

3.- L'informe de la Divisió de Recursos assenyala que com que no és necessària la notificació de les liquidacions dels exercicis de 1992 i 1993 no ha operat la prescripció, pel fet que el període voluntari de pagament finalitzà en data 31-12-93 per a la liquidació de 1992, i el 23-4-93, el 9-7-93, el 1-10-93 i el 24-12-93 per a les quotes trimestrals de 1993; i que el termini quinquennal de prescripció fou interromput per la notificació de les quotes constretes mitjançant edictes publicats en el BOP de 18-10-97, per la presentació de la instància de la interessada en data 2-4-98 i pel recurs actual de 12-2-99.

4.- Consten en l'expedient dos intents de notificació efectuats el primer en data 27 de juny de 1995 a les 12:49 h i a les 19:01 h, que indica dipositat a la bústia, i el segon en data 29 de desembre de 1995, a les 12:40 h, que indica: desconegut. El primer dels dits

intents conté un segell de goma del notificador i el seu DNI, però sense la seva firma, i el segon intent conté la firma i la identificació del notificador.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Com a qüestions prèvies, el recurs planteja la necessitat de determinar quins eren els requisits de notificació de les liquidacions per l'impost sobre activitats econòmiques corresponents als indicats exercicis de 1992 i 1993, i es pot entendre acomplert, quant a la notificació de la provisió de constrenyiment, el que s'estableix legalment sobre la notificació per edictes.

Segon.- Pel que fa a la notificació de la liquidació corresponent a l'exercici de 1992, el Reial decret 1.172/1991, de 26 de juliol, en la disposició transitòria quarta, disposà que es practiqués per personació del subjecte passiu en el termini d'un mes que s'ha de contar des del 14 de setembre de 1992 i que el deute s'havia de fer efectiu fins al 30 d'octubre de 1992. A partir de 1993, el mateix decret estableix que l'impost es gestionaria des de la matrícula i regulava els terminis d'exposició d'aquesta. Per tant, en l'any 1993 tampoc era procedent la notificació individual de la liquidació.

Tercer.- Com que ambdues liquidacions eren impagades, la provisió de constrenyiment fou notificada a la interessada per via d'edictes, i és aquí on radica el punt essencial del recurs, ja que si els edictes publicats en data 18 d'octubre de 1997 haguessin estat una manera correcta de notificació haurien interromput la prescripció, que s'inicià pel que fa a la liquidació de 1992 el dia següent de la data legalment establerta per al pagament, és a dir, el 31 d'octubre de 1992 (i no la data que indica la Divisió de Recursos, que no té suport legal), i pel que fa a les quotes trimestrals de 1993, el 24 d'abril, el 10 de juliol, el 2 d'octubre i el 25 de desembre del dit any, que són les dates següents a les fixades per al pagament de tals quotes.

Quart.- En la data en què es practicaren les notificacions regia respecte això l'apartat 4 de l'article 59 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, amb caràcter supletori de la Llei general tributària, perquè ho preveu així l'apartat 1 de la disposició addicional cinquena d'aquesta última llei, en la redacció llavors vigent. Amb arranament a aquest mateix, quan els interessats en un procediment siguin desconeguts, s'ignori el lloc de la

notificació o el mitjà a què es refereix el punt 1 d'aquest article, o bé, un cop intentada la notificació, no s'hagués pogut practicar, la notificació s'ha de fer per mitjà d'anuncis en el tauler d'edictes de l'Ajuntament del seu últim domicili i en el Butlletí Oficial de l'Estat, de la comunitat autònoma o de la província, segons quina sigui l'Administració de la qual sigui procedent l'acte de notificar, i l'àmbit territorial de l'òrgan que el dictà. 'En el cas que l'últim domicili conegut radiqués en un país estranger, la notificació s'ha d'efectuar mitjançant la publicació en el tauler d'anuncis del consolat o secció consular de l'ambaixada corresponent. Les administracions públiques han de poder establir altres maneres de notificació complementàries a través dels restants mitjans de difusió, que no han d'excloure l'obligació de notificar conforme als dos paràgrafs anteriors. Per la seva part, l'article 103.3 del Reglament general de recaptació estableix: Quan no sigui possible la notificació personal i, com a conseqüència, la notificació s'hagi de realitzar per mitjà d'anuncis, s'ha d'advertir al deutor per tal que comparegui, per ell mateix o per mitjà d'un representant, en l'expedient executiu que se li segueix. "Un cop transcorreguts vuit dies des de la publicació de l'anunci en el corresponent Butlletí Oficial sense que l'interessat s'hagi personat, se'l tindrà per notificat de totes les successives diligències, fins que finalitzi la substanciació del procediment, sense perjudici del dret que l'assisteix a comparèixer.

Cinquè.- En el present cas, l'únic intent de notificació de la provisió de constreyniment acreditat amb la firma del notificador i la seva identificació, s'efectuà el 19 de desembre de 1995, a les 12:40 h, en el domicili on s'exercia l'activitat subjecta a l'impost, i es fa constar que la destinatària era desconeguda en tal domicili. Posteriorment, es publicà l'edecte el 18 d'octubre de 1997. Amb això, segons sembla, es complien els requisits legals de la notificació. No obstant això, s'ha de tenir en compte la consolidada doctrina jurisdiccional que estableix que només en el cas que no sigui possible la notificació personal pel fet d'ignorar el domicili de l'interessat es podrà acudir a la notificació per mitjà d'anuncis. En aquest sentit, resulta il·lustrativa sobre aquesta doctrina la sentència del TC 156/1985, de 15 de novembre, relativa a la notificació per edictes practicada per un òrgan judicial però igualment traslladable a l'àmbit que ens ocupa, segons la qual: Des d'una perspectiva constitucional, que és la que aquí importa, el caràcter supletori i excepcional de les notificacions per mitjà d'edictes, la seva consideració com remei últim de comunicació de l'òrgan judicial amb les parts, no només requereix l'esgotament previ de les altres modalitats que, per oferir la seguretat de la recepció per l'interessat de la cèdula, doten d'una major efectivitat al dret a la protecció del qual serveixen les notificacions. A més d'estar formalment justificada la declaració judicial de

tenir a persones interessades en un procés en un lloc ignorat, pressupòsit de fet per a recórrer al sistema d'edictes, ha de contar amb fonament material, exigència que es compleix justament i amb plenitud quan, en atenció a criteris de raonament, es tingui la certesa que no és possible la comunicació amb aquestes per altres mitjans.

Sisè.- L'aplicació al cas examinat de la doctrina exposada porta a la conclusió que també aquí la publicació d'edictes és insuficient per a la protecció formal del dret de la recurrent, ja que no consta que s'hagi realitzat una activitat adequada i suficient indagadora per part de l'Administració a fi de determinar la impossibilitat de notificar personalment al deutor en el seu domicili.

Setè.- D'aquesta manera, la data en al qual es pot entendre interrompuda la prescripció, de conformitat amb l'article 66.b) de la Llei general tributària, és la d'interposició de reclamacions o recursos de qualsevol classe, en concret, la de la reclamació presentada el 2 d'abril de 1998.

Vuitè.- En la indicada data havia prescrit la quota de l'exercici 1992, el pagament voluntari de la qual es podia efectuar legalment fins el 30 d'octubre de 1992, però no les quotes trimestrals de 1993, el pagament voluntari del qual concloïa amb posterioritat a la data de la citada reclamació.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; DECLARAR la prescripció de la liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques corresponent a l'exercici de 1992; ANUL·LAR la provisió d'embargament impugnada pel que fa a la citada liquidació, i CONFIRMAR-LA en relació als càrrecs corresponents a l'exercici de 1993.